

JAROSLAVA KELLY

Johnny a Jessie

Zapomenutý mýtus

Johnny a Jessie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jaroslava Kelly
Johnny a Jessie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JAROSLAVA KELLY

Johnny a Jessie

Zapomenutý mýtus

*Knihu bych chtěla věnovat těmto lidem:
Maminka, Mark, Natalie, Daniel a Hedvika*

Prolog

Drahý Patricku,

píšu ti po dlouholetém mlčení. Naposledy jsme se viděli, když jsi byl ještě dítě. Určitě si na mne moc nepamatuješ a divíš se, proč se ozývám teprve nyní.

Věř mi, že jsem chtěl dávno navázat spojení, ale obával jsem se, jak zareaguje tvůj otec. Po tragické nehodě, kdy zahynula tvá matka, jsem s vámi ztratil veškerý kontakt.

Před měsícem jsem se konečně rozhodl vás vyhledat. Naneštěstí jsem zjistil, že Roger už nežije. Je mi to moc líto, kdybych o tom věděl, snažil bych se ozvat dříve.

Ty a tvoje sestra Evelyn jste moji poslední žijící příbuzní. Pociťuji tíhu stárí, občas na mne doléhá samota a vím, že každý den může být můj poslední. Chtěl bych se s vámi opět setkat a rád bych vás pozval k sobě na statek. Můžete u mne pár dní zůstat, mám zde dost místa.

Těším se na odpověď a brzké setkání.

S upřímným pozdravem

Tvůj strýc Philip Pillsworth

Cesta

Dva páry modrých očí hypnotizovaly hodiny v rohu místnosti. Johnny a Jessie Dambrevillovi seděli ve školních lavicích a snažili se věnovat pozornost proslovu učitelky. To se ovšem zdálo skoro nemožné. Za pár minut mělo zvonit nejen na konec hodiny, ale i na konec školního roku. Poslední hodina studentů střední školy tradičně končila odstrašujícími příklady úrazů, které se přihodily o prázdninách bývalým žákům. Při vyprávění historek běhal všem mráz po zádech.

Učitelka Margaret Smithová měla na sobě světle modrý kostýmek stejné barvy jako letní obloha krásného odpoledne. Její drobná, ale vzpřímená postava vyzařovala autoritu a respekt. Nikdo nevěděl, kolik je jí vlastně let. Její baculatý obličej neměl téměř žádné vrásky. Pouze šedivé vlasy úhledně vyčesané do bohatého drdolu na vrcholu hlavy naznačovaly známky stáří.

„Johnny a Jessie, slyšeli jste, co jsem právě řekla?“ optala se Margaret dvojčat.

Oba ve stejný moment pokývali hlavou na znamení, že dávají pozor, ale nespustili oči z hodin na stěně. Aniž by Johnny pohlédl k učitelce, obrátil se na svou sestru. Jessie vycítila jeho pohled, strčila do bratra loktem a ten se jako na povel otočil zpět k hodinám na stěně.

Margaret za svou dlouhou učitelskou kariéru zažila několik výjimečných žáků, a Dambrevillovi sourozenci už ve čtrnácti letech patřili mezi hrstku nejnadanějších. Oba byli talentovaní v matematice a logickém uvažování. Stejně jako jejich otec, kterého shodou okolností před lety také učila. Patrick Dambreville patřil k nejlepším žákům její kariéry.

Když se konečně rozezněl školní zvonek, Margaret si uvědomila, že přestala sledovat čas. „Hezky si užijte prázdniny a těším se, až se všichni opět shledáme v září,“ řekla do rozzářených obličejů svých žáků. Jejich veselá nálada ji okamžitě nakazila, a když se začali pomalu trousit ze třídy ven, pousmála se.

„Johnny a Jessie, abych nezapomněla. Mám pro vás ještě nějaké matematické úlohy. Náhodou jsem je objevila u sebe ve stolku. Myslíím, že by se vám hodily na příští školní rok k přípravě na matematickou soutěž. Kromě toho nechci, aby vaše chytré hlavy vyšly ze cviku,“ řekla a podala jim přeložený papír.

Sourozenci se na sebe nevěřícně podívali, ale svědomitost jim nedovolila něco namítat. Naštěstí se Jessie probrala ze šoku jako první a s poděkováním si papír od učitelky poslušně vzala.

„Pojď rychle pryč, než nám naloží další příklady,“ sykla a snažila se protáhnout co nejrychleji ven ze třídy.

Když míjeli spolužáka Milese Deehyho, zaslechli, jak říká Tonymu Flandersovi: „Už mi věříš? Zase na ně zbožně civěla. Skoro jako na přízrak!“

Johnny i Jessie věděli, že Miles mluví o nich. Všichni spolužáci si je kvůli učitelce dobírali. Často se jim vysmívali, že je má ráda a nadržuje jim ve známkování. Oba věděli, že to není pravda a žádného upřednostňování se jim nedostává. Učitelka Smithová zbožňovala matematiku, a jelikož v ní byli dobří, často je chválila před celou třídou.

„Nevšímej si ho,“ pošeptala Jessie Johnnymu do ucha a postrčila ho, aby šel dál.

Johnny jen malinko zaváhal, ale věděl, že nemá cenu si s Milesem něco začínat. Vyšli ze třídy na chodbu a začali si probojovávat cestu ke schodům. Už u nich skoro byli, když jim do cesty vstoupili Miles s Tonym. Jejich robustní postavy naháněly strach leckterému klukovi na škole. Oba o půlku hlavy převyšovali Johnnyho a Jessie, takže sourozenci museli trochu zaklonit hlavy, aby jim viděli do nenávisných očí.

„Ach, tady jsou mazánci naší Margaretky,“ škodolibě se usmál Miles.

Johnny se na Milese zamračil a pevně sevřel ruce v pěst. Milese Johnnyho reakce trochu překvapila. Ještě nikdy ho neviděl s někým se prát a na pár sekund se zarazil. Toho okamžiku využila Jessie. Popadla Johnnyho za ruku a rychle se s ním propletla mezi ostatními dětmi pryč.

„To je necháš zdrhnout?“ nevěřicně prohodil Tony a koukal se na mizející záda dvojčat.

„Jen ať si zbabělci utíkají,“ nevzrušeně odpověděl Miles. Však já si na toho učitelčina oblíbence příští rok posvítím, pomyslel si.

Johnny a Jessie rychle vyběhli ze školy a utíkali k černému Range Roveru, ve kterém už na ně čekala jejich matka Anna. Měla vysokou štíhlou postavu a stejně hnědé kudrnaté vlasy jako její dcera. Hezký vzhled dokreslovaly modré oči a smyslně plné rty. Dneska děti výjimečně vyzvedla ze školy, protože měla v práci volno.

Cesta domů jim trvala jen deset minut. Rodina Dambrevillova bydlela na předměstí Londýna. Místní obyvatelé si zakládali na vzhledu předních zahrádek a snažili se je mít co nejpestřejší a nejupravenější. Vůně čerstvě posekaného trávníku a nedaleko pobíhající veverky dokreslovaly nádheru místní čtvrti. Anna zabočila ze silnice na dlážděnou příjezdovou cestu k domu číslo šest. Zastavila vedle dalšího černého Range Roveru.

„Super, táta už je doma,“ vykřikl Johnny, rychle vyskočil z auta a běžel domů následován svou sestrou.

„Tati, co tu děláš? Myslela jsem, že přijdeš z práce až večer,“ švitořila Jessie.

„Chtěl jsem vás překvapit. Skončil jsem brzy,“ mrknul Patrick na děti a rychle políbil Annu na tvář.

„Tati, nemůžu se dočkat, až pojedeme ke strýci Philipovi,“ nečekaně řekl Johnny. „Hlavně se těším na to, že tam s námi budou Chris s Jackem. Prázdniny s bratrance budou určitě skvělé!“

„Tati, pověz nám něco o strýci Philipovi,“ žadonila Jessie.

Patrick se nadechl a na okamžik zavřel oči, aby si mohl utřídit myšlenky. Jeho rodina se o strýci dozvěděla před pár dny, kdy jim od něho přišel dopis. Sám toho o Philipovi moc nevěděl. Jen měl pocit, že to je trochu podivín. Sice si to nechtěl připustit, ale podvědomě tušil, že návštěva u strýce bude mít hlubší význam, než se možná na první pohled zdá.

Byl to bratr jeho zesnulé matky. Patrick si nikdy moc nepřipouštěl, že mu maminka tak chybí. Poslední vzpomínky, které si na ni uchoval, během let vybledly. Za posledních pár dní o ní přemýšlel víc než za celý svůj život. Cítil se trochu provinile, ale bylo pro něho lepší zapomenout než se utápět ve smutku. Doufal, že setkání se strýcem Philipem mu vnese trochu světla do matčina života a objasní podivné vztahy mezi ním a jeho otcem. Sice věděl, že to bude jednostranný úhel pohledu na věci minulé, ale Philip byl jediný příbuzný, který znal oba jeho rodiče.

„O Philipovi jsem neslyšel od svých klukovských let. Moc toho není, co bych vám o něm mohl říci. Ani jsem netušil, že ještě žije. Pamatuji si, že byl velmi blízký mojí matce a otec ho snášel jenom kvůli ní. Po její smrti se mezi nimi něco přihodilo a od té doby jsme ho neviděli. Možná ho otec vinil z matčiny smrti, ale to jsou jen moje dohady. Bylo to všechno velmi bolestné, když jsme ztratili matku. Já se snažil ochraňovat Evelyn. Nikdy jsem nechápal, co se tehdy stalo. Nemám ani žádnou strýcovu fotku, kterou bych vám mohl ukázat. To je nejspíš důvod, proč jsem o něm nikdy nemluvil,“ ukončil Patrick.

„Však už zítra všichni toho záhadného strýce navštívíme,“ usmála se Anna.

Chris a Jack Rosenethalovi se probudili ve svém pokoji plni očekávání nadcházející cesty. Bylo teprve půl sedmé. Kdyby byl normální školní den, nechťeli by vstávat ani v sedm. Oba se ale těšili na cestu za strýcem Philipem a na setkání s Johnnym a Jessie. Letní slunce osvětlovalo jejich pokoj jasně žlutou barvou. V rohu místnosti vedle klese s křečkem Fredym ležely dvě cestovní tašky. Jack vylezl z postele, protože si chtěl ještě vybrat nějakou knížku na čtení, než po snídani vyjedou.

„To snad nemyslíš vážně! Věř mi, že u strýce nebudeš mít na čtení čas,“ osopil se patnáctiletý Chris na svého o rok mladšího bratra. Pak se posadil v posteli a protřel si oči. Na první pohled vypadal díky krátkému sestřihu podobně jako jeho bratr. Ve skutečnosti byl však úplně jiný a taky vyšší než Jack.

Jack rychle zastrčil knížku zpět do knihovny. Rád četl každou volnou chvíli a Chris si ho vždycky dobíral, protože sám četl pouze z donucení. „Máma s tátou už jsou taky vzhůru, slyšel jsem je dole v kuchyni,“ snažil se změnit téma.

Jak Chris uslyšel, že jsou rodiče v kuchyni, vyskočil z postele a chystal se za nimi dolů. Jack ho následoval a pokoušel se napodobit chůzi staršího bratra, kterého zbožňoval pro jeho fyzickou sílu a sebejistotu. Chris vynikal v mnoha sportech. Každý ve škole věděl, že je dobrý v karate a umí dobře běhat. Běhání mu hodně pomáhalo při fotbale, ve kterém byl nadprůměrný. Jack toužil hrát fotbal stejně dobře, ale co šlo jeho bratrovi přirozeně a bez námahy, on musel vydržet tvrdým tréninkem.

Rodiče Tom a Evelyn připravovali snídani a nějaké sendviče, kdyby kluci náhodou dostali po cestě hlad. Oba byli ponořeni do svých myšlenek a ticho přerušovalo jen prskání slaniny na sporáku. Tom byl

velmi dobrý kuchař a rád ráno připravoval pro celou rodinu smažená vejce. Evelyn si jeho pomoci vážila. Vařit sice uměla, ale považovala to za otravnou nutnost. Během společných let se naučila přenechávat vaření manželovi. Nikdy se mu do práce nepletla, jen mu pomáhala.

„Pořád myslíš, že je to dobrý nápad, jet za vaším strýcem Philipem?“ optal se Tom, sebejistě obrátil slaninu na jedné pánvi a následně vyndal hotové vejce z té druhé.

Evelyn přestala plnit sendviče šunkou a sýrem a zadumaně odpověděla: „Nevím, nemám z toho moc dobrý pocit. Pamatuji si, že otec Philipem opovrhoval a vůbec o něm nemluvil. Co ti teď povím, jsem nikdy nikomu neřekla. Stalo se to po smrti naší matky, když jsme se přestěhovali do Londýna.

Jednou večer jsem se probudila, protože jsem měla žízeň. Šla jsem se napít do kuchyně a našla u koše napůl roztrženou fotografii. Byl na ní strýc Philip s naší matkou. Všimla jsem si, že v koši bylo naházeno pár dalších potrhanych fotek. Můj otec se nikdy nedozvěděl, čeho jsem byla svědkem, a ani to, že jsem si tu jednu fotku schovala na památku. Chtěla jsem si ráno vzít z koše ještě další fotky, ale už tam nebyly. Teď si uvědomuju, že to je jediná fotografie, na které Philip je. Potají jsem ji tehdy slepila dohromady. Celé roky byla zastrčená v jednom albu.“

„To mi neříkej, že tu fotku ještě máš?“

„Ano, mám ji. Začala jsem ji hledat hned, jak mi zavolal Patrick a pověděl mi o dopise od Philipa. Objevila jsem ji teprve včera. Byla tak dobře ukrytá, že jsem ji sama nemohla najít. Dala jsem ji pod jednu fotku z dětství.“ Evelyn se zarazila uprostřed věty a vyšla ven z kuchyně, kde načapala Chrise s Jackem, jak poslouchají za dveřmi. „Jak dlouho tu, vy dva uličníci, posloucháte?“ řekla přísným hlasem, ale ve skutečnosti se nezlobila.

„Jenom chvíli, oba jsme se zrovna probudili. Tak ty máš fotku strýce Philipa? A ukážeš nám, jak vypadá?“ prosil Jack.

„Určitě. Mám ji v kabelce, ukážu vám ji po snídani,“ slíbila Evelyn a vrátila se k přípravě sendvičů.

Mezitím Tom vše naservíroval na stůl. Klukům se začaly sbíhat sliny, když uviděli oblíbenou snídani.

„Mami, ty nemáš hlad?“ otázal se Jack a rychle vsunul do pusy pořádné sousto vajíček.

„Už jdu, je to hotové.“ Evelyn zabalila sendviče do sáčku a přidala se k ostatním.

Každý se soustředil na jídlo a snídane proběhla bez další diskuze. Chris s Jackem byli celí netrpěliví z blížícího se odjezdu. Po snídani se rychle připravili a nedočkavě podupávali u vchodových dveří.

Poslední zavazadla i s Fredyho klecí byla naskládána v autě a rodina Rosenethalova nadšeně vyrazila na cestu.

Evelyn vytáhla z kabelky černobílou fotku poslepanou po celé délce zažloutlou izolepou. Snímek naštěstí nebyl zničený v úrovni, kde měly postavy obličeje. Evelyn si ho chvilku podržela před očima, aby si jej mohla ještě rychle prohlédnout. Stál tam muž středního věku, vysoký a štíhlý. Zpod klobouku mu vykukovaly krátké černé vlasy a do tmavých pronikavých očí mu padala ofina. Philipovým výrazným rysem byl velký nos. Vypadal jako vůdčí typ a v obleku a kožených botách působil sebejistým dojmem. Vedle něho stála jeho mladší sestra, Evelynina zesnulá matka Mary, stejně jako on vysoká a štíhlá. Jinak se bratrovi podobala už jenom výraznými očima. Na rozdíl od něho měla světlé vlasy a drobná ústa i nos. Na sobě měla krásné květované šaty a světlé střevíce na podpatku. Při pohledu na svoji asi dvacetiletou matku zaplavil Evelyn pocit hřejivé lásky. Uvědomila si, že se jí moc nepodobá. Při bližším prozkoumání Philipa si Evelyn uvědomila, že jsou s Patrickem velmi podobní spíše jemu. Oba měli stejně černé vlasy a výrazný nos, i když trochu decentnější než jejich strýc. Patrick vypadal jako mladší a o něco hezčí kopie svého strýce. Tento objev ji trochu vyvedl z míry, protože si toho všimla až nyní.

„Tady máš tu fotku, jak jsi chtěl,“ oslovila Evelyn svého syna.

„Oba vypadají moc elegantně,“ poznamenal Jack a podal fotku Chrisovi.

„Myslím, že to je snímek z tanečních mojí matky,“ řekla Evelyn.

Chrisovi se Philip moc líbil. Jeho vysoká postava a intelektuální výraz ve tváři budily dojem vlivného a mocného aristokrata. Také mu neuniklo, že má na malíčku prsten zdobený tmavým kamenem a v kapse u saka napůl schovanou dýmku. Svoji babičku Chris okamžitě poznal podle jiných fotek, které měli doma. Na této fotografii vypadala velmi mladě a bezstarostně.

„A jaký byl strýc?“ zajímalo Jacka.

„Matka si z něho utahovala, že pořád něco kutí a vymýšlí. Rád pracoval na nějakých hlavolamech a mechanismech. Pořád se zavíral v dílně a něco tam vyráběl. Byl asi hodně chytrý,“ zauvažovala Evelyn.

„Jsem zvědavý, jak se strýc Philip za ta léta změnil,“ prohlásil Chris a vrátil obrázek matce.

Evelyn se znovu podívala na mladičkový obličej a zaplavila ji vlna dávno zapomenutého smutku nad ztrátou matky. Do očí se jí začaly drát slzy a ona je vši silou potlačila. Přesně tak, jak se to naučila před mnoha lety. Odvrátila hlavu k oknu a začala pozorovat ubíhající krajinu. Vše viděla rozmazaně. Místo toho se před jejím vnitřním zrakem objevila malá holčička sedící na krásném vzorovaném koberci. Holčička si vzala do ruky panenku – tak maličkou, že se jí vešla do dlaně. Políbila ji na tvář, uložila ji do stejně malé kolébky a něžně ji přikryla hadříkem místo peřinky. „Spinkej, moje děťátko, zazpívám ti ještě ukolébavku na dobrou noc,“ řekla holčička panence. Líbezné zpívání ovšem přerušil příchod jejího otce, kterému tekly po tvářích slzy. To byl moment, kdy se tehdy šestiletá Evelyn a její o tři roky starší bratr Patrick dozvěděli, že jejich matka zemřela při autonehodě. Od té doby Evelyn nikdy neviděla svého otce plakat.

Obraz onoho otřesného dne se rozplynul a místo něj se před jejím zrakem objevila kopcovitá krajina. Na okolních pahorcích se páslo nesčetné množství oveček, jejichž bílá těla pokrývala krajinu, kam až oko dohlédlo. Ani si nevšimla, kdy se pole a luka změnily v kopcovité pastviny. Asi se zasnila na delší dobu, než si myslela.

V autě bylo hrobové ticho, protože kluci během jízdy usnuli a Tom se soustředil na řízení. Tichý zvuk motoru a hřejivé sluníčko začaly pomalu uspávat i Evelyn.

Strýc Philip

Za další zatačkou se objevil Fountham a Patrickovo srdce začalo silně bít vzrušením. Vesnice vypadala přesně tak, jak si ji pamatoval z dětství. Byla z jedné třetiny obklopena hlubokými lesy. Její dominantou byl kostel, který se tyčil na kopci u kraje vesnice. K němu se dostali po pár minutách jízdy a Patrick se letmo podíval na kamennou zeď obíhající kostel s okolním hřbitovem. Vzpomněl si, že rád chodíval na hřbitov. Zvědavě si tam prohlížel starobylé náhrobky a četl jména zesnulých. Vždycky si přál zahlédnout nějakého ducha a neustále strašil Evelyn vymyšlenými duchařskými historkami. Matka je často brala na hrob rodičů, kam nosili čerstvé květiny. V pozdním parném odpoledni to ve vesnici vypadalo liduprázdňe a zatím nikoho nezahlédli. Projeli další zatačkou a Patrickovi se začaly vybavovat detaily z doby, kdy sem jezdívali za matčinou rodinou.

„Myslím, že už to není daleko. Musíme projet okolo obchodu s potravinami a pak zabočit doleva. Odtud se dostaneme na menší křižovatku vedoucí ke statku. Měli bychom tam za chvíli dojet,“ ozval se Patrick.

„Jsem překvapená, že si to tu vůbec pamatuješ,“ nevěřičně odpověděla Anna.

„Všechno se mi najednou vybavilo, jako by to ve mně bylo zakódováno. Tady v tom domě naproti obchodu bydlel Peter White.

Byl stejně starý jako já a vždycky si se mnou a Evelyn hrával, když jsme sem přijeli na návštěvu. Bydlel sám s matkou a babičkou. Měl vždycky o každém ve Founthamu nějakou historku nebo drb. Vzpomínám si, že nám vyprávěl, jak se jedno místní děvče zbláznilo kvůli nešťastné lásce. Několikrát jsme ji se sestrou potkali. Evelyn se vždycky bála jejího divokého vzhledu,“ tajemně dodal Patrick.

„A jak vypadala?“ hořela nedočkavostí Jessie.

„Byla velmi krásná. Měla dlouhé světlé vlasy, ve kterých byly vpleteny luční květiny. Chodila bosa a byla oblečená v bílých šatech. Lidé říkali, že to byly její svatební. Bohužel jí snoubenec před svatbou zemřel.“

„To je velmi smutné,“ zajíkla se Jessie.

„Ano, je, zlatíčko, ale někdy se život nečekaně zamotá,“ konejšivě dodala Anna.

„Já se stejně vdávat nebudu. Kluci jsou pitomci. Teda kromě Johnnyho,“ vzpurně poznamenala Jessie.

Motor auta se konečně po dlouhé jízdě zastavil. Ocitli se před dvoupatrovým domem. Střecha zářila novotou stejně jako okna, která byla v druhém patře zastíněna závěsy. Dvůr byl čistě uklizený. Patricka překvapilo, že to tu vypadá lépe, než si uchoval ve svých vzpomínkách.

Mezitím zabočil na cestu ke statku Tom. Z dálky uviděl, že před Philipovým domem už stojí Patrickovo auto. Po chvilce jízdy zastavil vedle něj a všichni se vyhrnuli z auta.

„Proč Patrick tak zírá do oken?“ otázala se Evelyn zvědavě Anny, která něco hledala v kabelce.

„Vypadá to, že strýc není doma. Už jsme zvonili a klepali, ale žádná odezva. No, nezačíná náš pobyt hezky? Vláčíme se sem přes pět hodin, a nakonec tu na nás nikdo nečeká. Tahle návštěva se mi zdá divná už od samého začátku. Dopisy od strýce, kterého jste léta neviděli? Taký si z nás mohl někdo vystřelit, vylákat nás z domovů a potom vykrást,“ pobouřeně odvětila Anna.

Evelyn při té poznámce přeběhl mráz po celé délce páteře. Anna

měla svým způsobem pravdu. V dnešní době se mohlo stát úplně cokoliv. Co když někdo vypátral detaily o jejich příbuzném a vydával se za něho? Neměli žádný důkaz, že ty dopisy pocházely opravdu od jejich strýce Philipa. Evelyn nebyla schopná slova.

„Tady to je,“ vytáhla Anna z otevřené kabelky pomačkaný papír. Než Evelyn stačila položit otázku, co to vlastně je, její švagrová pokračovala v monologu: „Udělala jsem si seznam okolních hotelů pro případ, že se něco podobného přihodí. Teď jsem ráda, že jsem nedala na Patrickův posměch.“ Vítězoslavně zatřepala papírem, vydala mobil a začala vytáčet číslo prvního hotelu na seznamu.

Tom nechtěl čekat, jestli se Anně podaří rezervovat pokoj, a vydal se za Patrickem. „Moc jsme se těšili na vašeho strýce, a místo toho tvoje manželka obvolává hotely.“

„Mám pocit, že jsem zahlédl v okně nějaký pohyb. Někdo tam je, ale nechápu, proč nám neotevře,“ povzdechl si Patrick. Všichni byli po cestě unavení a jejich počáteční nadšení vystřídal zklamání.

„Máme zamluvené dva pokoje,“ zavolala Anna na Patricka. Byla sama ze sebe nesmírně potěšena, že se připravila na každou eventualitu.

„Mami, to nebude potřeba. Někdo stojí ve dveřích,“ vyrazil ze sebe Johnny, ale nikdo z dospělých na jeho prohlášení nezareagoval.

„Pěkně vás tu vítám. Nevěřil jsem, že se s vámi ještě shledám,“ ozval se melodický mužský hlas.

„Strýčku, jsi to ty?“ Evelyn se rychle vzpamatovala a podala Philipovi ruku na pozdrav.

„Mysleli jsme, že nás někdo napálil, když nám nikdo neotevíral,“ řekla Anna.

„Moje milá, nejsem už nejmladší. Hospodyně asi taky nic neslyšela.“ Philip měl krátké šedivé vlasy uhlažené dozadu gelem a výrazný nos, na kterém seděly veliké nemoderní brýle. Jeho šedivý oblek ozdobený červeným karafiátem v klopě saka vypadal trochu staromódně.

Obě rodiny se pustily do zabydlování. Strýc měl pravdu, když

v dopise napsal, že bude mít místo pro všechny. Nahoře v patře bylo šest pokojů a dospělí a děti mohli bydlet odděleně. Každá z místností byla zařízená dvěma postelemi, malými komodami a velikou skříní umístěnou v rohu. Naproti se nacházel malý psací stůl. Veškerý nábytek byl mahagonové barvy a tmavě zelený koberec se zlatým ornamentem uprostřed ladil se zařízením pokoje.

Po vybalení se všichni přemístili do strýcovy útulné pracovny. Celá stěna pokoje byla pokryta policemi, na kterých byly naskládány knížky různých velikostí a žánrů. Jack se při pohledu na tu krásu začal usmívat. Chris si jeho úsměvu všiml a jen se zašklebil, protože věděl, nač asi jeho bratr myslí. Nalevo od knihovny stál nádherný krb obložený bílým kamenem a připravené dřevo na podpal. Pokoji dominoval masivní dřevěný konferenční stůl a dvě velké kožené sedačky umístěné naproti sobě, na které se všichni pohodlně usadili.

Jessie neposlouchala, co si dospělí povídají. Věděla, že si zatím jen vyměňují zdvořilostní fráze, jak sama nazývala řečnění o ničem. Začala se rozhlížet po pracovně, protože se jí moc líbila. Určitě by chtěla mít takový pokoj, kde by mohla psát romány, až bude velká. Tamhle pod okno by si dala stůl na počítač a velikou vázu s čerstvými květinami. Taky by si na stůl postavila rámečky s fotkami své rodiny, aby ji obklopovali ti, které má nejraději. Její myšlenky přerušilo náhlé zavržení dveří, když do pokoje vešla strýcova hospodyně.

„Řekl jsem Susan, aby nám přinesla čaj a sušenky,“ konstatoval Philip.

Susan Leechová byla oblečená do tmavě zelených šatů částečně zakrytých bílou zástěrou. Měla silnější postavu a její baculatý obličej působil velmi příjemně. Obratně naservírovala menší občerstvení před hosty, zdrženlivě se uklonila a odešla.

„Co to tady máme?“ Patrick zpozoroval u stolu pohyb. Najednou se tam objevila černobílá kočka.

„Jak se jmenuje?“ optala se Evelyn strýce.

„To je Cuddly. Konečně se uráčila vrátit domů,“ odpověděl Philip